



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **L. S.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2019 č. j. OAM-510/LE-BA04-BA04-PS-2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba zajištění stanovena do 15. 4. 2020.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Dle žalobce vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ust. § 47 zákona o azylu žalovaným je zavádějící a zjevně nesprávné. Uvedl, že žalovaný především nesprávně vůbec nezhodnotil to, že nemá důvod spolupráci s žalovaným jakkoliv sabotovat, jelikož jasně prokázal, že jeho zájmem je si svůj pobyt na území České republiky co nejdelším způsobem prodloužit, čehož může v současné době dosáhnout prakticky pouze řádným plněním svých povinností v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Navíc je pak zcela zřejmé, že je osobou, u níž rovněž neexistuje žádný rozumný důvod domnívat se, že by snad mohla vycestovat z území České republiky na území jiného členského státu. Zdůraznil, že je připraven prodloužit si svůj legální pobyt na území České republiky, jak učinil právě podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Rozhodně nemá v úmyslu s žalovaným nespolupracovat a zkrátit si tak svůj pobyt např. zastavením azylového řízení pro nekontaktnost nebo pro nedostatečné poskytnutí součinnosti. Žalovaný dospěl ke zcela nesprávným závěrům o jeho spolehlivosti a s tím související možnosti uložení zvláštních opatření, přičemž se soustředil fakticky pouze na účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochranu a nedostatečným způsobem zhodnotil jeho zjevnou motivaci spolupracovat s žalovaným v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, dle žalovaného správní orgán posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území České republiky a dospěl k závěru, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoli žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný poukázal na to, že žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky k vycestování do vlasti. Naopak výslovně sdělil, že na Ukrajinu chtěl vycestovat a že v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Žalobce nebyl v České republice rovněž dle svého vlastního prohlášení nikde hlášen k pobytu. Na území České republiky vykonával nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. Je zcela zřejmé, že v případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Žalovaný odkázal na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy.
4. O žalobě soud v souladu s § 46a odst. 8 věty 4 zákona o azylu rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, dboru cizinecké policie, č. j. KRPA-430349-13/ČJ-2019-000022-ZZC ze dne 20. 12. 2019 byl žalobce podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že v rámci správního řízení bylo zjištěno, že žalobce byl dne 19. 12. 2019 kontrolován policisty. Žalobce měl prokázat totožnost, přičemž nedisponoval žádným dokladem totožnosti. Žalobce sdělil své osobní údaje a na základě nich pak lustrací bylo zjištěno, že prochází evidencí nežadoucích osob na základě rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-370734/ČJ-2019-000022-SV ze dne 25. 10. 2019, které nabylo právní moci 5. 11. 2019. Bylo tedy zjištěno, že se nachází na území České republiky neoprávněně bez cestovního dokladu a bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Dne 20. 12. 2019 byl s žalobcem sepsán protokol. Žalobce kromě jiného uvedl, že do České republiky přicestoval asi v červnu 2019 a od té doby území České republiky neopustil. Do České republiky přicestoval na základě biometrického cestovního pasu. Prohlásil, že věděl o uložení správního vyhoštění a že se na území České republiky nachází nelegálně. Nevystoupal však, protože neměl peníze. Pro legalizaci svého pobytu na území České republiky neučinil žádné kroky, protože chtěl nejdříve získat finanční prostředky a až poté si vyřídit náhradní cestovní doklad a z České republiky vycestovat. Nyní již peníze na vycestování má. Vydělal si je z příležitostných brigád. V České republice nemá žádné vazby ani žádnou osobu blízkou. Bydlí na ubytovně. K rodinnému stavu sdělil, že je vdovec. Má tři děti, které žijí na Ukrajině s tchyní. Na Ukrajině nebyl nikdy trestně stíhán a ani by mu trestní stíhání nehrozilo. Nemá žádný problém, který by mu bránil ve vycestování na Ukrajinu. V případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Také prohlásil, že jeho zdravotní stav je v pořádku, žádnou nemocí netrpí. Vzhledem k výše uvedenému označený správní orgán konstatoval, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez cestovního dokladu, jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu s uloženým správním vyhoštěním. Z tohoto důvodu byl dne 20. 12. 2019 zajištěn a následně umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Dle správního orgánu z dosavadního jednání žalobce bylo tudíž dle rozhodnutí Cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, což ostatně v minulosti učinil.
7. Dne 27. 12. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.
8. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30. 12. 2019 č. j. OAM-510/LE-BA04-BA04-PS-2019 rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 15. 4. 2020. Žalovaný vyšel z výše uvedených zjištění a odkazem na § 46a odst. 1, 3, 4 a 5 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdrzet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Žalovaný poukázal na výpověď žalobce, z níž plyne, že na území České republiky přicestoval již v červnu 2019, a to přes minimálně další dva

členské státy Evropské unie. Sám přiznal, že cestoval přes Maďarsko. Je evidentní, že během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesporně měl. Žádost ovšem podal až tehdy, když byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace vyhoštění a jeho jednání je tedy dle žalovaného naprosto účelové. V daných souvislostech žalovaný v napadeném rozhodnutí také odkázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu.

9. K žalobní námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně a nedostatečně posoudil aplikovatelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, krajský soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace uvedených zvláštních opatření. Soud souhlasí s jeho závěrem, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti, včetně povinnosti vycestovat z území České republiky po uložení správního vyhoštění, žádost o mezinárodní ochranu podal teprve tehdy, když byl zadržen a bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění, a jeho výkon se tak stal díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Bylo prokázáno, že se vyhýbal povinnostem spojeným s pobytem na území České republiky, pobýval zde bez platného cestovního dokladu či jakéhokoli oprávnění k pobytu a k legalizaci svého pobytu na území České republiky nepodnikl žádné kroky. Dovodil-li žalovaný na základě výše uvedených okolností, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť, jak výše uvedeno, žalobce nerespektoval právní řád České republiky včetně výše uvedené povinnosti, nevycestoval ani po uložení správního vyhoštění, a podání žádosti o mezinárodní ochranu je toliko účelovým krokem, považuje soud uvedené posouzení s ohledem na skutkové okolnosti případu za dostatečné a věcně správné. Žalovaný zcela přilehavě odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016-48, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, tzn. v situaci, kdy existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze účelově, není pouze zabezpečení jeho účasti v řízení o mezinárodní ochraně, ale především zabezpečení jeho dostupnosti pro výkon rozhodnutí o vyhoštění, vydání nebo předání podle Evropského zatýkacího rozkazu pro případ, že by se tato rozhodnutí stala vykonatelná v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud také uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo a je proto na místě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění v případě aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu není předpoklad, že by spolupracoval se správním orgánem a že by tak zvláštní opatření plnilo svůj účel a propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení. Soud současně zdůrazňuje, že protiprávnosti jednání si žalobce byl vědom, což plyne z jeho výpovědi do protokolu dne 20. 12. 2019. Ze správního spisu

rovněž plyne, že žalobce neprokázal ani žádné bytové zázemí ani rodinné, soukromé či sociální vazby založené na území České republiky. Žalobce svým dosavadním jednáním prokázal pouze záměr si co nejdéle pobyt na území České republiky prodloužit, nikoli však skutečnou snahu o legalizaci svého pobytu. Za celou pobytovou historii nevyužil legální možnost, vyjma podání žádosti o mezinárodní ochranu, aby svůj pobyt fakticky zlegalizoval. Soud dospěl k závěru, že žalovaný své rozhodnutí opřel o individualizované skutkové okolnosti obsažené ve spise, ve svém rozhodnutí vycházel z dostatečných úvah, které ho vedly ke správnému závěru o neúčinnosti zvláštních opatření.

10. Krajský soud uzavírá, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, jak výše citováno, a rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné a zákonné. Závěry žalovaného tak nejsou ani v rozporu s čl. 15 Směrnice č. 2013/33/EU.
11. Soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26. 03. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně